నాకు నచ్చిన నా కథ

యలిశెట్టి శంకరరావు

ఓల్డ్ జెనిసిస్. మానవ జీవిత పరిణామ క్రమంలో ఏ ఏ మార్పులు జరిగాయో సృష్టిలో ఏ ఏ అద్భుతాలు ఎలా సంభవించాయో ఊహించవచ్చు. చరిత్ర చెప్పొచ్చు. ఆంత్రపాలజీ, ఎన్షెంట్ హిస్టరీ అనే మానవ జీవిత పరిణామ క్రమాన్ని చెపుతాయి. సృష్టిలో, మానవ జీవిత వికాసంలో ప్రతి అద్భుత వికాసం వెనక ఓ అపురూపమైన శక్తి స్త్రీ– ప్రేమ.

సృష్టికర్త, మానవాతీశక్తి వీటిపైన నాకు నమ్మకం లేదు. ప్రకృతి పురుషునికి ఇచ్చిన అద్భుతమైన వరం స్త్రీ ప్రేమ. లవ్ ఇట్సెల్ఫ్ మీన్స్ జస్ట్ ఏన్ అండర్‌స్టాండింగ్ బిట్వీన్ మేన్ అండ్ వుమన్.

వుమన్ క్రియేటెడ్ ఫర్ ది ప్రాస్పరిటీ, అండ్ మెంటల్ ఫిజికల్ అప్‌లిఫ్ట్ ఆఫ్ ది మేన్. మౌనంగా ఉండిపోయే మనసుపొరల మధ్య భాష్యంలేని ప్రేమ ప్లేటోనిక్ లవ్.

ఏ మనసుపొరల్లో ఏముందో ఏ గుండెవెనక ఏ ఆవేదన దాగుందో, ఏ నీలికళ్ళ వెనక ఏ మూగ ఆరాధన మౌనంగా భాషిస్తోందో ఎవరికి తెలుసు?

ద్వేషానికీ, అసూయకీ, హిపోక్రసీకి అతీతంగా, ఆరాధనకి, త్యాగానికి

వారధి స్వచ్ఛంగా నిర్మలంగా మెరిసే ఓ వెన్నెల బొమ్మ ప్రేమ. అదో మహత్తర మైన శక్తి. ఆ ప్రేమకి భాష్యం చెప్పటానికి ఈ జీవితం చాలదు.

ఓ చిత్రకారుడి కుంచెలో కరుడుగట్టి గుండెలో పొందిన ప్రేమను తాజ్ మహల్ నవ్వుతు — న ఆ దేహంతో సజీవమైన పాత్రలా కాన్వాస్ పైన చిత్రించి, జీవం పోసుకుంటే 'తాజ్‌మహల్ నవ్వింది....'

తాజ్ మహల్ నవ్వింది

"మే ఐ కమిన్ ?"

కుంచెతో రంగులు కలుపుతున్న వాణ్ణల్లా సెలయేరును వెక్కిరించే కంఠ మాధుర్యం విని వెనక్కి చూశాను.

విచ్చిన మల్లెలా విందుగా జయ.

"మ్యార్, మ్యార్" నవ్వుతూ ఆహ్వానించాను.

ముగ్ధలా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ లోపలికి వచ్చింది.

స్టాండుకు ఫిక్స్‌చేసి ఉన్న డ్రాయింగ్‌షీట్ వంక చూసింది. పల్లెకారుల జీవితానికి సంబంధించిన చిత్రం అసంపూర్తిగా ఉంది.

"అరే! కొత్త చిత్రం ప్రారంభించేశారా? చిత్రం మొదటినుంచి ఎలా వేస్తారో చూద్దామనుకున్నాను." బుంగమూతి పెట్టింది.

"ఏం చెయ్యను? చిత్రం సగంలో ఉండగా వచ్చావు." అన్నాన్నేను.

నిరుత్సాహంగా నవ్వింది జయ. మరేం మాట్లాడకుండా తిరిగి రంగులు కలపసాగాను.

కుర్చీలోంచి లేచి గోడలకి తగిలించి ఉన్న వర్ణచిత్రాలన్నింటిని పరీక్షగా చూస్తోంది జయ. నా జీవితంలో చాలాభాగం ఆ బొమ్మలకోసమే వెచ్చించాను. అందాన్నంతా హృదయంలో బంధించి రంగుల ప్రకృతిని కుంచెతో కాగితంమీద ఒలికిస్తే, మరో మరపురాని అద్భుత ప్రపంచం, జలపాతాలు, నదులు, కొండలు, కోనలు, పంటచేలు, నిష్కల్మషంగా కనిపించే అమాయకపు గిరిజన ప్రజలు, పల్లెపడుచులు....

జయ వాటిని చూస్తూండగా నా వేళ్ళు చిత్రంమీద చురుగ్గా కదిలాయి. పది నిముషాల్లో చిత్రం పూర్తిచేసి, బేసిన్‌లో చేతులు కడుక్కుని నాప్కిన్‌తో చేతులు తుడుచుకున్నాను. ఫ్లాస్క్‌లో కాఫీ కప్పులో పోసి అందించాను

"థాంక్స్!" అని, "మీరు తీసుకోరా?" అడిగింది. చిన్నగా నవ్వాను.

"ఊహూ! కాఫీ నాకు హుషారివ్వదు. జస్ట్ వన్ మినిట్ కూర్చో! ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను." జయతో చెప్పి నా గదిలోకి నడిచాను.

నా గది నా ప్రపంచం, అందులోకి ఎవరూ రారు. కాదు! నేనే ఎవర్నీ రానివ్వను.

నా భార్య రాధని కూడా!

అయిదు నిముషాల తర్వాత తిరిగొచ్చాను. హుషారుగా, సంతోషంగా ఉంది. ప్రపంచాన్ని ఓడించినంత ఆనందం.

"తరచూ ఆ గదిలోకి వెళ్తుంటారు! ఏముందందులో?" కుతూహలంగా జయ ప్రశ్న.

ఏం చెప్పగలను? ఎలా చెప్పగలను?

"బొమ్మలు! నన్నాడించే బొమ్మలు!"

ఇంకేం మాట్లాడలేదు జయ.

"మీ చిత్రాలన్నీ బావున్నాయి! ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ కండక్ట్ చెయ్యకూడదూ? మంచి పేరొస్తుంది. మీ చిత్రాలకు మంచి గిరాకీ కూడా వస్తుంది." కొంచెం సేపయింతర్వాత అంది జయ.

"ఆ ముచ్చట కూడా తీరింది! ఒకసారి ఈ ఊళ్ళోనే నా చిత్రాల ప్రదర్శన ఏర్పాటుచేశాను. వాటిలో కొన్ని చిత్రాలు అమ్మి, ఆ డబ్బు వరదబాధితుల సహాయనిధికి ఇవ్వాలని నా ఆలోచన. పదివేలమంది వచ్చి చూశారు. పట్టుమని పది చిత్రాలు కూడా అమ్ముడుపోలేదు. ఈ దేశంలో కళ నంతరించుకున్న దౌర్భాగ్యం ఇది." నా కంఠంలో నిరాశపు జీర.

నిట్టూర్చింది జయ.

"మీ చిత్రాల్లో ప్రేమికులు చోటుచేసుకోరేం?" సూటిగా నా కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగింది జయ.

నా గుండె ఎందుకో కలుక్కుమంది. జయ కళ్ళల్లోకి చూశాను. నిర్మలంగా జ్యోతుల్లా ఉన్న కళ్ళు సమాధానంకోసం రెపరెపలాడుతూ చూస్తున్నాయి.

క్లిష్టమైన ప్రశ్న. సమాధానంకోసం నా గత జీవితాన్ని త్రవ్వుకొని ప్రయత్నించాలి.

"నా హృదయం స్పందించటంలేదు, జయా! నా ఆలోచనలో, నా జీవిత విధానంలో ఎక్కడో, ఏదో లోపముంది. నా ఆశయాల్ని, అభిరుచుల్ని, ఆదర్శాల్ని అర్థంచేసుకుని నన్ను నన్నుగా ప్రేమించే స్త్రీ కాదు రాధ! నేను ఓ

దంతప్రతిమతో కాపురం చేస్తున్నానంటే? ఇలాగే జీవితం కొనసాగిస్తే కొన్నాళ్ళకి నాలోని కళాకారుడు చచ్చిపోతాడు." ఆత్మలో విషాదం సమాధానంగా కురిసింది.

జాలిగా నావైపు చూసింది జయ.

నామీద నాకే జాలివేసింది. జయ హృదయంలో హత్తుకుపోయి సేద తీరాలన్న కోరికని చాలా కష్టంతో నిగ్రహించుకున్నాను.

చాలా పేష్ రూపం.

జయ కళ్ళల్లోని కరుణకాంతుల్లో తడుస్తూ నేను. బహుశా నా కళ్ళక్రింద నల్లటి వలయాల్ని చూస్తుందేమో జయ?

నా పొడవైన చేతివేళ్ళని అందుకుంటూ తమలపాకులాంటి తన అరచేతో స్పృశించింది జయ. ఆ స్పర్శలో కరుణ, జాలి, దయ పలుచని తెరల్ని ఛేదించుకుంటూ పైకిరావాలని ఆతృతగా ఎగిసిపడే కెరటం? ప్రేమకెరటం?

విచిత్రం ఏముంది? మా పరిచయానికి వయసు నాలుగు నెలలు?

ఆ స్పర్శ సుఖాన్ని అనుభవిస్తున్న నాలో ప్రకంపన. ఇంత ఆదరణ నా ఇతవై ఎనిమదేళ్ళ జీవితంలో మొదటిసారి చూస్తున్నాను.

నెమ్మదిగా నన్ను చుట్టుకున్న గతం నీలినీడలు.

* * *

నేను సోక్రటీస్ అంతటివాడిని కాదు కాని, నా భార్య మాత్రం ఖచ్చితంగా సోక్రటీస్ భార్యలాంటిదే?

కొన్ని జీవితాల్ని కనిపించని విషాదపు తెరలు కప్పివుంచుతాయి. ఏదో పోగొట్టుకున్నామనే బాధ, ఒక రకమైన మానసిక జాడ్యం. ఏం పోగొట్టుకున్నామో నిశ్చయంగా తెలీదు. అస్తిత్వంమీద అనుమానం. ఎవరో తన బ్రతుకును శాసనం చేసినట్టు భ్రమ! అందుకు ప్రతిగా తాము ఎవరిమీదో కసితీర్చుకోవాలి. ఎవరిమీదో తెలీదు. విషవాయువులు పీచే చెట్టు రాధ. ఆ గాలి పీలుస్తూ నేను.

చాలామంది మనుషులు ఇలాంటి బురదలో బ్రతికే క్షుద్రజీవులే!

నా చిన్నతనంలోనే తల్లినీ, తండ్రినీ పోగొట్టుకున్న దురదృష్టవంతుణ్ణి. అక్క మహాలక్ష్మి నా మంచిచెడ్డల్ని చూసింది. పదిహేనేళ్ళ వయసు వరకు నన్ను చదివించింది. అయితే, నాకు చదువు వంటబట్టలేదు. చిత్రకళవల్ల ఆకర్షితుడనయ్యాను. పదహారోఏట ఒక ఆర్ట్‌స్కూల్లో చేరి దీక్షగా చిత్రకళని అభ్యసించాను. ఎన్నో సజీవచిత్రాలు నా కుంచెనుంచి ఊపిరిపోసుకున్నాయి.

ఇరవైఏళ్లు నిండుతుండగానే ఆర్ట్‌స్కూల్ నుంచి డిప్లొమా తీసుకున్నాను.

నిండు జీవితాన్ని, ఇరుకు ప్రపంచాన్ని ఎదుర్కోవడానికి కలల్లో చిత్రించుకున్న భవిష్యత్తులో అడుగుపెట్టగానే ఎదురైన అశనిపాతం.

“నా కూతుర్ని చేసుకోవట్రా! అమ్మ పోయినప్పట్నుంచి నిన్ను కంటికి రెప్పలా పెంచాను.”

నా మౌనాన్ని చూసి అక్క రెచ్చిపోయింది.

“నీమీద ఎంత ఖర్చుపెట్టాను! అల్లారుముద్దుగా చూసుకుని, నా కూతురికి కాబోయే మొగుడని అందరితోనూ చెప్పుకుని మురిసిపోయాను.”

అక్క నన్ను సొంత కొడుకులాగే చూసుకుంది. నేను రాధని మొన్నటివరకు ఎత్తుకుని తిరిగాను. ఆరేళ్ళ వయసువరకు స్నానం కూడా నేనే చేయించేవాణ్ణి. ఇప్పుడు ఓణీలువేసుకుని తిరుగుతున్నా, నా కళ్ళకి రాధ చిన్నపిల్లలాగే కనిపిస్తుంది. తనని పెళ్ళిచేసుకుంటే నా జీవితంలో ఏదైనా సుఖం మిగుల్తుందా?

నాలో బయటకు రాలేని భావాల సంఘర్షణ. నా మౌనాన్ని చూసి అక్క ఏడుపు. నేను చేసిన అన్యాయాన్ని చుట్టుపక్కలవాళ్ళతో ఏకరువుపెట్టింది. నాలో ఘర్షణ. నెమ్మదిగా గళం విప్పి చెప్పాను నేను. బుగ్గలు నొక్కుకుని విచిత్రంగా చూసింది అక్క.

“ఇదేం చోద్యంరా! నేను అమ్మ తమ్ముణ్ణి చేసుకోలేదూ. మాకేమయ్యిందిరా! మేం సుఖంగా లేమూ! నా కూతుర్ని చేసుకోవడం ఇష్టంలేకపోతే సూటిగా చెప్పెయ్యి!

నా ఉసురు నీకు తగలకుండా పోదులే." శోకాలు.

నా మనసు చివుక్కుమంది.

ఆ శ్రావణంలో నాన్నా, రాధకి పెళ్ళయిపోయింది.

•   •   •

రాధని తీసుకుని హైదరాబాద్ వచ్చేశాను. ఇదివరకటి ఉత్సాహం, చైతన్యం కాలో, ఇప్పుడు శూన్యం, నిస్తేజం, నిర్లిప్తత ఆవరించుకున్నాయి.

పక్కింటి మధు, సుమలత దంపతుల పరిచయం స్నేహానికో కొత్త నిర్వచనం. చేదు బ్రతుకులో ఎన్నో తీపి. అంతే!

స్ట్రగుల్ ఫర్ ఎగ్జిస్టెన్స్! జీవనపోరాటం ప్రారంభమయ్యింది. నాకా పత్రికలు ఆర్టిస్టుగా ఆహ్వానించాయి. అందరూ నిర్ణీత వ్యవధిలోపల బొమ్మలు వేసి ఇమ్మనేవారే! అది నావల్ల కాదు. కళాకారుడి స్వేచ్ఛను హరించి కళకు ఆంక్షలు పెట్టకూడదు. అలా అయితే అతని కళలో జీవనం నశించిపోతుంది. చైతన్యం చచ్చిపోతోంది. [illegible] నా చేతుల్లో [illegible] నా [illegible] చాలా పత్రికలు భయపడ్డాయి. ఒక్క పత్రిక మాత్రం [illegible] గుర్తించి గౌరవించింది. నా షరతులు ఒప్పుకుంది. [illegible] దేహాలకి!

రాధకి ఈమధ్య [illegible] ఎక్కువైంది. [illegible] చిన్న మార్పు మొదలైంది. పెళ్ళికాకముందు నేనంటే భయపడేది. [illegible] మరి, అప్పుడు నాకంటే పదేళ్ళు చిన్నది. ఇప్పుడో! తనకి ఇరవైఏళ్ళ [illegible] ఉంది. అది చాలు నామీద అహంకారాన్ని ప్రదర్శించుకోవటానికి. ఆ అహంకారాన్ని నేను [illegible] ఎదిరించలేదు. రాధమీద నాకు జాలి, అనురాగం, ఆప్యాయత, ప్రేమ ఇలాంటివేవో కోల్పోయింది. అవి నేను ఇవ్వలేను. అందుకే రాధంటే నాకు సానుభూతి.

•   •   •

హ్యూమన్ జెనటిక్స్ ఇవల్యూషనరీ థియరీ ప్రకారం రెండు ప్రాణాలు సంగమిస్తే మరో ప్రాణి.

పురిటికి రాధ పుట్టింటికి వెళ్ళింది పురిట్లో ప్రాణంలేని పసికందు అంగ వైకల్యంతో సహా! ఎందుకు? కారణం! రాధ మా దురదృష్టమా? మా మేనరికమా

ఆలోచించే తీరిక లేదు— నాకీ మధ్య సుఖం దొరికింది. జీవితకాలం ఆ ఆలంబన చాలు నాకు.

నన్ను నేనే మోసంచేసుకుంటున్నానా? ఇంకెవరైనా నావల్ల మోసపోతున్నారా? ఏమో!

రెండోసారి రాధ గర్భందాల్చింది. మూడో నెల్లోనే పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడే నా జీవితం మరో మలుపు తిరిగింది.

మధు చెల్లెలు జయ బి.ఎస్సి. ఫైనల్ పరీక్షలు రాసి అన్నయ్య దగ్గరకు వచ్చింది.

జయని పరిచయంచేస్తున్నప్పుడు నా హృదయంలో ఏదో ప్రకంపనం. ప్రబంధకన్యని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. ఇలాగే ఉంటుందేమో! అంతకంటే వర్ణించటం నాకు చేతకాదు. ఎందుకంటే నేను రచయితను కాదు. నా హృదయంలో ఆమె పంచరంగుల వర్ణచిత్రానికి స్కెచ్ గీయబడింది. నన్ను చిత్రకారుడుగా పరిచయం చేసినపుడు జయకళ్ళల్లో మెరుపు.

మధు ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోతే సుమలత వంటపనిలో మునిగిపోయేది.

నేను బొమ్మలుగీస్తున్న హాల్లోకి వచ్చి కూర్చుని, వర్ణచిత్రాల్ని కుతూహలంగా గమనించేది జయ.

ఎన్నో కబుర్లు- నవ్వుతూ నన్ను నవ్విస్తూ నా హృదయంలో అస్పష్టంగా రూపుదిద్దుకుంటున్న ప్రేమ.

"నే వెళ్తాను." నన్ను తట్టిచెప్పింది జయ.

"అప్పుడేనా?" గతంలోంచి తేరుకుని నిరాశగా అన్నాను.

"అప్పుడేనా ఏమిటి? గంటయింది వచ్చి- ఏమీ మాట్లాడరు! రాత్రి పదవుతోంది. ఇంటికి వెళ్ళకపోతే వదిన తిడుతుంది." చెప్పి నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది జయ.

* * *

మా పరిచయానికి అర్నెల్ల వయసొచ్చాక - ఆదివారం జయకు ఊరు చూపించటానికి తీసుకువెళ్తూ నన్నూ పిల్చాడు మధు. మరునటిరోజు ఆఫీసుకు వెళ్తూ పబ్లిక్‌గార్డెన్స్, సాలార్‌జంగ్ మ్యూజియం చూపించే పని నామీద వేశాడు.

జయ మ్యూజియంలో ప్రతిమల్ని, చిత్రాల్ని, వింతల్ని చూసిందో! లేదో! నేనుమాత్రం ప్రతిక్షణం జయనే చూశాను.

పబ్లిక్‌గార్డెన్స్ పచ్చికలో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నపుడు జయ అనుక్షణం నా కళ్ళల్లోకే చూసింది.

' బిర్లామందిర్ మెట్లు ఎక్కుతుండగా ఇద్దరం చెయ్యీచెయ్యీ కలుపుకునే ఎక్కాం.

* * *

ఇంటికి తిరిగివచ్చేసరికి నాకోసం రెండు వార్తలు - రాధ ప్రసవించింది, చనిపోయిన పాపని,

ఈ వార్త ఎందుకో నాలో సంచలనం కలిగించలేదు. జయతో కూడా చెప్పలేదు.

ఇంకోటి ఢిల్లీలో ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్‌కి ఏదైనా చిత్రం తీసుకురమ్మని ఆహ్వానం! జయ ఈ విషయం విని చిన్నపిల్లలా సంబరపడింది.

"ఏదైనా మంచి ప్రేమ చిత్రం వెయ్యండి!" మెరిసేకళ్ళతో చెప్పింది జయ.

నాలో స్పందన మొదలైంది. చాలా రోజులుగా ఒక మాస్టర్‌పీస్ చిత్రిం చాలని నా కోర్కె. అది నా చిత్రకారుడి జీవితానికే మాస్టర్‌పీస్ కావాలి!

"ప్రేమికుల చిత్రం వేస్తాను! ఇన్స్పిరేషన్ కావాలి! ఎలా మరి?" కొంటెగా అడిగాను.

జయ బుగ్గలమీద సిగ్గు- కెంపురంగుతో!

ఆ క్షణం!

జయ మునివేళ్ళమీద నిలబడి, నా తలని వంచి నన్ను తనకు హత్తుకుని- నేనే తనని హత్తుకున్నానా? పెదవులు పెదవులు కలసి ఆ రసాస్వాదనంలో జగత్తు క్షణికమై- ఆ క్షణం శాశ్వతమైతే?

చాలా సేపయింతర్వాత విడివడ్డాం! ఏదో వంతృప్తి.

"ఏం బొమ్మ వెయ్యమంటావ్? ఐడియా చెప్పు" సిగరెట్టు ముట్టించు కుంటూ హుషారుగా అన్నాను.

"పాడుసిగరెట్టు పారెయ్యి ముందు. రోజుకు ఎన్ని సిగరెట్లు కాలుస్తావ్?" కోప్పడింది.

చిత్రం! వెంటనే పారేశాను.

విచిత్రమైన స్పందన!

నా బలహీనతల్ని ఓడిస్తోంది ఒక స్త్రీ!

"తాజ్‌మహల్ ప్రేమకు చిహ్నం కదా! ఆ సుందర మందిరాన్ని వెన్నెల్లో చిత్రించు. తాజ్‌మహల్ ముందు ఒక పెద్ద సరస్సు - నీటిలో ప్రతిబింబం తాజ్

మహల్ కి బదులుగా స్త్రీ,పురుషుల జంట నీడగా! ఐడియా బాగుందా!" నా మొహంలోకి చూస్తూ కుతూహలంగా అడిగింది జయ.

ఆ వివరణ నాకు నచ్చింది. గుడ్ ఐడియా! నా కుంచె మహత్తరశక్తిని పుంజుకుంది. నా నరనరాల్లో ఆవేశం, ఉత్సాహం. కృషి.

కలర్స్ మిక్సింగ్, చిత్రం రూపొందుతున్న తీరు అపూర్వం. ఆ చిత్రం వేస్తున్నంతసేపూ నా ప్రక్కనే ఉంది జయ.

రెండోరోజు సాయంత్రం అవుతుండగా చిత్రం ఇంచుమించు పూర్తయింది. ఫైనల్ టచెస్ మాత్రం మిగిలాయి.

చిత్రం చూసుకుంటే ఎందుకో గర్వంగా ఫీలయ్యాను. నాలో ఇంత ఎత్తుకు ఎదిగిన కళాకారుణ్ణి ఇంతకాలం దర్శించలేకపోవటం నా దౌర్భాగ్యం. ఈ గొప్పతనం నాది కాదు. నాలో కళాకారుణ్ణి ప్రభావితంచేసిన జయది.

చీకట్లో బాపూ బొమ్మలా ఒదిగి నిల్చుంది జయ.

నేను చేతులు చాపానో, లేక తనే నన్ను అతుక్కుపోయిందో!

నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా నవ్వుతూ గంటల్లోకి నడిచి వెళ్ళిపోతున్నాయి.

"థాంక్యూ! వెరీమచ్!" బరువుగా నూపిరిపీలుస్తున్న జయ చెవిలో చెప్పాను.

"ఎందుకు?" నెమ్మదిగా అడిగింది.

"నాలోని కళాకారుణ్ణి నిద్రలేపినందుకు!"

"ఆ కళాకారుణ్ణి జీవితాంతం చైతన్యంతోనే ఉంచాలని ఆశ."

జయ కళ్ళల్లోకి చూశాను.

"కృష్ణా! ఏ నిర్జనప్రదేశాల్లోకో వెళ్ళిపోయి సెలయేళ్ళతో, పచ్చిక బయళ్ళతో నిండిన సుందరప్రకృతిలో స్వేచ్ఛగా విహరిద్దాం! కల్మషంతో నిండిపోయిన ఈ మనుషులికి, మనసులకి దూరంగా రావూ!" నా మొహంలో మొహం పెట్టి అడిగింది జయ.

నాలో సన్నగా వణుకు.

మాట్లాడకుండా నా గదిలోకి వెళ్ళాను.

అయిదునిముషాల తర్వాత తిరిగి వచ్చేటప్పుడు నాలో నిండుగా హుషారు. ఈ లోకాన్ని జయించినంత సంతోషంగా వుంది.

"ఈరోజు గోల్కొండ ప్రోగ్రామ్. నన్ను తీసుకెళ్ళి చూపించాలి నువ్వు." హడావుడిగా వస్తూ అంది జయ.

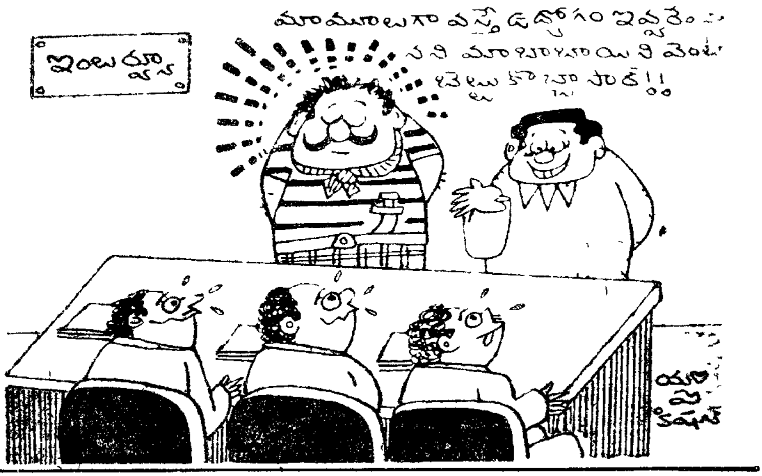

క్షణంసేపు ఆలోచనలో పడ్డాను.

ఈరోజు నేను ముఖ్యమైన పనిమీద బయటికి వెళ్ళాలి; దాని ఫలితంమీదే నా భవిష్యత్తు ఆధారపడి ఉంది."

జయ నా సమాధానంకోసం ఆశగా చూస్తోంది.

'ఉహుఁ! నా పనిమీద బయటకు వెళ్లాలి ముందు.' మనసు తొందరచేస్తూంది.

"సారీ, జయా! నా కీరోజు పనుంది."

జయ కళ్ళలో నిరాశ.

"రేపు వెళ్దాంలే!" జయ బుగ్గమీద చిటిక వేసి చెప్పి వడివడిగా బయటకు వడిచాను.

* * *

సాయంత్రం అవుతుండగా ఇంటికి వచ్చాను. మనసులో నిరుత్సాహం వెల్లువలా సాగుతూంది.

దుఃఖం, ఆవేదన, కసి గుండెలో తెలియని బాధ.

హాల్లోకి అడుగుపెట్టేసరికి రాధ! జయతో మాట్లాడుతోంది.

నేను ఎవరితోనూ మాట్లాడకుండా నా గదిలోకి వెళ్ళిపోయాను.

మరునటిరోజు జయా, నేను గోల్కొండ వెళ్ళలేదు.

* * *

గాలి తీసేసిన బెలూన్‌లా జీవితం చప్పగా అయిపోయింది.

రాధ విసుర్లు– హేళనలు, వ్యంగోక్తులు.... యాంత్రికజీవితం షరా!

ప్రారంభం. జయతో నేను చనువుగా మాట్లాడేటప్పుడు రాధ పుల్లవిరుపు మాటలు వింటుంటే నాకు ఎందుకో బాధగా ఉండేది. ఆ మాటల్లో వాడికి తట్టుకోలేక జయకళ్ళల్లో ఉద్భవించిన కన్నీటిధార - నా గుండెల్ని కరిగిస్తూ జన్మజన్మలకూ మరచిపోలేనంత విషాదం!

* * *

ఆ రోజు—

రాధ వంటింట్లో ఉంది. హాల్లో నా తాజ్‌మహల్ చిత్రానికి ఫైనల్ టచెస్ ఇస్తున్నాను.

జయ నెమ్మదిగా వచ్చి నా పక్కనే నిలబడింది.

"అలా వెళ్ళి బజార్నుంచి కూరగాయలు తేకూడదూ! ఎంతసేపు ఆ పిచ్చి గీతలు గీసుకుంటూ ఆ వగలాడితో కులుకుతూ కూర్చుంటే కడుపు నిండుతుందా? ఆదేవన్నా వండి వడ్డిస్తుందా?" జయని గమనించకుండా రాధ కంఠం కటువుగా పలికింది.

నేను గాభరాగా జయ మొహంలోకి చూశాను.

నిశ్చలంగా ఉన్న జయ అదురుతున్న పెదవులు విచ్చుకున్నాయి.

"కృష్ణా! నాతో వచ్చేస్తావా!" గంభీరంగా అడిగింది జయ.

ఉలిక్కిపడ్డాను. రెండు నిముషాలు మాట్లాడలేకపోయాను. అయిదు.... పది ...పదిహేను నిముషాల తర్వాత "సారీ, జయా! క్షమించు."

ఆ ఒక్కమాట పలకటానికి నా సర్వశక్తులూ కూడదీసుకోవలసి వచ్చింది.

జయ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

చాలాసేపటి తరువాత-

"మిస్టర్ వంశీకృష్ణా! మీ చిత్రాల్లో రంగులకలయిక మీకు తెలియటం లేదు. అది సరిదిద్దుకునేవరకూ మీరు మంచి చిత్రకారులు కాలేరు." నిశ్చలంగా చెప్పి వడివడిగా నడిచింది జయ.

తదేకంగా చూస్తున్నాను నేను.

గుమ్మందగ్గర ఆగింది జయ.

"వంశీకృష్ణా! కొంత కష్టపడినా సరే దాచుకున్న కాగితంపూలు పారేసి గులాబీని అందుకోగల శక్తి నాకుంది." వెనక్కి తిరక్కుండానే చెప్పి వడివడిగా పారిపోతున్న జయ- కన్నీటితెర కప్పిన నా కళ్ళకు అస్పష్టంగా కనిపించింది.

"గాడ్ బ్లెస్ యూ!" అస్పష్టంగా నాలో నేనే గొణుక్కుని నా తాజ్‌మహల్ చిత్రంతోపాటు నా గదిలోకి వెళ్ళి తలుపులు మూసుకున్నాను.

* * *

చేతిలోని తాజ్‌మహల్ చిత్రం చూసుకున్నా, ఉత్సాహంగా లేదు. నేల మీద పెట్టేశాను.

ఒకమూల మంచం, పక్కనే టేబుల్ ఎదురుగా షెల్ఫ్-నాలుగు అరలతో:

ఒక అరలో అమ్మానాన్నా - చిన్నపిల్లవాడిగా ఉన్నప్పుడు నన్ను ఒళ్లో కూర్చోబెట్టుకుని తీయించుకున్న ఫోటో.

రెండో అరలో నన్ను ఆహ్వానిస్తూ వరసగా విస్కీ-సీసాలు. నిండుగా ఒక సీసా విప్పి గడగడా త్రాగేశాను. గొంతు మండుతూంది. అంతే మరేంలేదు. విస్కీ-మత్తుకు లొంగేంత బలహీనమైంది కాదు నా మెదడు. ఖాళీసీసా ఒక మూలగా విసిరేశాను. నిండు విస్కీ-సీసాలపక్కన రెండేళ్ళక్రితం ఒక ఎక్స్‌రే రిపోర్టు—టి.బి. మొదటిస్టేజిలోది. తరువాత మళ్ళీ ఎక్స్‌రే తీయించుకోలేదు.

మనసంతా బరువుగా వుంది.

మూడవ అరలో సిరెంజి అందుకున్నాను. పక్కనే ఉన్న మార్ఫియా. పెథిడిన్, హిరాయిన్—నన్ను పిలుస్తున్నాయి. సిరంజి లోడయింది.

మత్తుగా శరీరం గాలిలోకి తేలిపోతున్నట్టుంది.

తియ్యని అనుభూతిలో విషాద గీతిక—జయ జ్ఞాపకం.

ఆ రోజు జయని విడిచిపెట్టి వెళ్ళినరోజు. కోటి ఊహల్తో - జయ చేతిని అందుకుని జీవితాంతం ముందుకు వెళ్ళాలనే తపన.

కానీ ఆ రోజే!

"సారీ! వంశీకృష్ణా! రెండేళ్ళక్రిందటే మీకు చెప్పాను. మీరు ఏమీ శ్రద్ధ కనబరచలేదు. మీ శరీరం పూర్తిగా విషపూరితమైపోయింది. పెడిటేవ్స్‌కి మిమ్మల్ని మీరు అర్పణ చేసుకున్నారు. అదిగాక టి.బి. మిడిల్‌స్టేజీ, కాన్సర్ ప్రైమరీస్టేజి. సో!సారీ! యూ ఆర్ టూ లేట్! మీరు....మీరు మరో సంవత్సరం కంటే...." డాక్టర్ మాటలు పూర్తిగా వినకుండానే వచ్చేశాను.

నేను పిచ్చిగా ప్రేమించిన జయని మోసంచెయ్యలేదు. వనకన్యలా నిండుగా కనిపించే జయ మొహంలోని సింధూరపుబొట్టు నేను నా చేతులారా చెరిపి వెయ్యలేదు- అంతేచాలు నాకు.

మత్తుగా ఉంది. మార్ఫియా పనిచేస్తోంది.

ఒళ్లు తూలింది. పడబోయి ఆసరాగా టేబుల్‌ని అనుకున్నాను. చెయ్యి తగిలి టేబుల్‌మీది సీసాలో ఇండియన్ ఇంక్ క్రిందపడున్న నా తాజ్‌మహల్ చిత్రంమీద పడిపోయింది.

నా మాస్టర్‌పీస్- నా తాజ్‌మహల్‌మీద అసహ్యంగా మరకలు - నన్ను చూసి నా తాజ్‌మహల్ అసహ్యంగా నవ్వింది.